

KOZALAK KRALLIĐI

BÜŞRA ÜMMÜHAN

ÇİZER: MOJAHADE
PORSHANSIAN

doğuşundan batışına kadar krallığının keyfini sürerdi. Parmakları ekran üzerinde horon teperken kendi kendine şarkı mırıldanıyordu:

-Hamsi koydum tavaya daaa, başladım oynamayaaaaa..

Hamsi koydum tavaya da, başladım oynama-yaaaa.

Annesi mutfaktan seslendi:

-Endeeder! Ben de hamsi koydum tavaya! Hadi gel, yemeğe!

Ender, oyunu bırakmak istemiyordu. Karnından gelen **“güüürrrk”** sesi ise farklı düşünüyordu. Tabi ki **“güüüüürrrk”** sesi kazandı. Yemek masasına oturur oturmaz, tabletindeki krallığından bahsetmeye başladı:

-Anne ! Krallığımdaki şöhretimi bir bilsen! Orada maceralarım ile ünlüyüm. Dün derin bir mağarada elmas buldum, bugün ise uçsuz bucaksız çölde bir piramiti keşfettim. Ben, ben blokların ve piksellerin efendisi, Ender Steve! Burada seninle otururken bile hayalimde karşı duvarda kale inşa ediyorum.

Her gün ailesine oyunlarda yaptıklarını anlatıyordu.

Annesi:

-Kafamın üzerinde uçan adalar da görüyor musun, diyerek kıkırdedi.

Ender, yemek bitince bahçeye çıkmak için izin istedi. Annesi:

-Çık ama temiz hava al. Tabletini seni ekran kölesine çeviriyor, dese de Ender sımsıkı sarıldığı tabletini bırakmadı. Coşkuyla bahçeye koştu. Ender'in babası polisti. Bu yüzden arka bahçesi ormana açılan harika bir ahşap lojman evinde oturuyorlardı. Defalarca orman yürüyüşlerine çıksalar da bu **UZUUUUun**, korunaklı ormanın bittiği yeri görmemişti Ender Steve. Ender'in bahçesinde kendine ait ağaç evi bile vardı! Sıradan bir ağaç ev değil, gerçek bir kraliyet kalesiydi. Üstelik bu ağaç ev çok kullanışlıydı.

Bu kale, rengarenk merdivenlere, gizli bir sığınağa ve üstüne atlayınca **“poffff!”** diye yayılan mavi bir mindere sahipti. Fakat asıl göz kamaştırıcı şey, duvara çizdiği ejderha resmiydi. Ejderhaya “Kırmızı Dumancı” adını vermişti çünkü

ona göre, tüm büyük ejderhalar mutlaka biraz dumandan sorumluydu.

Ağaç evine çıkar çıkmaz tabletiyle macerasına başladı. Oyunda tam da ejderhayla karşılaşma anındaydı. Takım arkadaşlarıyla yaptıkları planı uyguluyorlardı. Ender ejderhanın en zayıf noktası olan kafasını hedef almıştı. Zorlu bir mücadele içindeydiler. Birden birden hiç beklenmedik bir şey oldu. Tabletın ekranı karardı. **Zafere bu kadar yaklaşmışken şarjı bitmişti!**

Ender'in gözleri büyüdü, sonra hafifçe kısıldı.

-Bu... bu ihanet, dedi titreyen bir sesle. Bir süre dramatik bir şekilde pencereye yaslandı. Gözleri yaşarmış gibi yaparak derin bir nefes aldı:

-Bir kahramanın kaderiyle böyle oynanır mı?

Pencereden dışarı bakarken bir hareketlilik fark etti. Ağaçların arasında bir turuncu kuyruk kıpırdıyordu. "Bu bir... tilki mi?" diye mırıldandı. "Yoksa gizli bir ajan mı?"

Tilkilerin genelde insanlardan korkup kaçtığını biliyordu. Bu tilki... farklı görünüyordu. Nasıl mı? Sıradan bir tilkinin yapmayacağı kadar cool bir

şekilde hareket ediyordu. Buranın sahibiymiş gibi burnunu kaldırıp etrafa bakıyor, kuyruğunu zarifçe sağa sola sallıyordu. Hatta kuyruğunun ucuyla

“Ne var, bir şey mi dediniz?” der gibi bir hava bile katıyordu.

Ender, bu kendinden emin tilkiyi izlerken içinden geçirdi:

-Kesin bu tilki, orman toplantılarında başkanlık yapıyordur. Veya en azından yemek komitesindedir!

Tilki yavaşça yere eğildi ve toprağı koklamaya başladı. Burnuyla hafif hafif eşeliyor, ara sıra durup etrafa bakıyordu. Ender, gözlerini kısarak onu izlerken fısıldadı:

-Bu, kesin bir dedektif tilki! Sherlock Tilki ile karşılaşım galiba!

Ama ya başka bir şey arıyorsa? Belki kaybettiği gizli bir hazinenin peşindeydi. Ya da... belki acıkmıştı.

Ender'in aklına parlak bir fikir geldi. Hemen, atıştırmak için getirdiğı ahşap tabağı aldı. İçinde en sevdiği çilekler ve fındıklar vardı. Tabağı tilki-

ye götürmeyi planlıyordu. Ama tam o anda bir düşünce zihninde yankılandı:

-Ya çilekleri beğenmezse? Belki tilkiler vegan değil!

İçindeki cesareti toplamak için kendine telkinde bulundu:

**-Ender Steve, sen bir kralısın!
Krallar korkmaz. Çilek ve fındıkla
dostluk kurar!**

Tabak elinde, bulutların üzerinde yürüyormuş gibi sessiz adımlarla ahşap evin merdivenlerinden inmeye başladı. Ama tabii ki, sessizlik ve kuru yapraklar aynı evrende pek buluşamıyordu. Her adımda **“çıt! çat! kırt!”** sesleriyle sanki tüm ormana haber veriyordu.

Ender kendi kendine mırıldandı:

-Keşke bu yapraklar da biraz iş birliği yapsaydı! Sessizlik nedir bilmiyorlar...

Tam son adımını atarken bir dalın üzerine bastı ve “Çaaaat!” diye bir ses çıktı. Tilki bir anda başını kaldırdı. Ender’le göz göze geldiğinde,

ikisinin de gözleri yuvarlak birer fındık topuna dönmüştü.

O an ikisinin de aklından şu aynı cümle geçmiş gibiydi:

“Eyvah! Şimdi ne olacak?”

2. Bölüm

Ender Steve, elinde çilek ve fındık dolu tabakla tilkiye doğru adım atarken, sessizce:

-Tamam, sakın ol. Yavaş yavaş... diyordu.

Ama tam o sırada, tabağı tutan elleri hafifçe titredi ve bir çilek yere düştü. **“Pıt!”** diye çıkan sesle birlikte tilkinin kulakları dikleşti. Tilki, aniden yerinden sıçradı ve sanki bir yarış başlatılmış gibi dört nala koşmaya başladı.

Ender paniğe kapıldı:

**-Hey! Bekle, sadece çilek var burada!
Bu bir tuzak değil, söz veriyorum!**

Ama tilki, bu durumu anlamaya niyetli değildi. Kendi etrafında hızlıca bir daire çizdi, kuyruğunu savurdu ve tozu dumana kattı. Ender ise panik